

Το Σχέδιον Υγείας

«Το Σχέδιον Υγείας» του Ανδρέα Κουκκίδη από τον ΘΟΚ. Σκαινοθεσία: Κώστας Δημητρίου. Σκηνικά-Κοστούμια: Στέφανος Αθηνάϊτης. Μουσική επιμέλεια/Διδασκαλία: Μιχάλης Χατζημιχαήλ. Ένθετοι σίτχοι και τετράστιχα: Ανδρέας Τσουρής. Σχεδιασμός Φωτισμού: Γιώργος Κουκουριάς. Μουσικοί επί σκηνής: Μιχάλης Χατζημιχαήλ (βιολόντι), Σάββας Στεφάνου(βιολί). Παίζουν: Ανδρέας Τσουρής, Μάρα Κωνσταντίνου, Ζωή Κυπριανού, Έλενα Ευσταθίου, Ερμίνα Κυριαζή, Ανδρέας Τσέλεπος, Μιχάλης Μουστάκας, Αλέξανδρος Παρίσης, Άννα Γιαγκιώζη, Θανάσης Δρακόπουλος, Νεοκλής Νεοκλέους, Νιόβη Χαραλάμπους.

**Νόνα
Μολέσκη**

nona.moleski
@phileleftheros.com

Αποφάσισα στο σημερινό σημείωμα να

περιοριστώ μόνο σε μια ενέργεια, από όλες εκείνες που συνήθως συναποτελούν την κριτική θεώρηση μιας θεατρικής παράστασης. Θα περιγράψω. Και θ' αρχίσω απ' έξω από τη θεατρική αίθουσα. 25η Μαρτίου, Κυριακή. Τη νύχτα της πρεμιέρας δεν τα κατάφερα. Δεν θυμάμαι από πότε έχω να δω κυριακάτικη απογευματινή παράσταση του ΘΟΚ. Άλλαξε και η ώρα, και με πλήρες φως ημέρας στο Δημοτικό Θέατρο των Λατσιών συρρέει κόσμος. Πολύς! Μεγάλες παρέες, οικογένειες με παιδιά. Η αίθουσα γεμίζει όπως δεν την έχω δει. Ρωτώ αυτούς που ξέρουν αν αυτό γίνεται συχνά σε κυριακάτικες απογευματινές. «Όχι, είναι το έργο», μου απαντούν. Η παραγωγή διαφημίστηκε τηλεοπτικά και στον τύπο ως «κυπριακή μουσική κωμωδία». Ο Ανδρέας Κουκκίδης με εκατοντάδες σκετς και σενάρια για το ραδιόφωνο και την τηλεόραση, με αρκετά έργα ανεβασμένα κυρίως στο Σατιρικό, αλλά και αλλού, φαίνεται ότι έχει δικό του κοινό. Αναρωτιέμαι τι ποσοστό των θεατών οφείλεται στη διαφημισμένη στις ανακοινώσεις στον τύπο υπόθεση του έργου, όπου «...γεννιέται ένα αγόρι με πριαπισμό και οι γονείς του εναποθέτουν τις ελπίδες τους στο νομοσχέδιο για το Γενικό Σχέδιο Υγείας για τη λύση του «προβλήματος». Ελλείψει επισήμων βρίσκομαι στην πρώτη σειρά. Το έργο ξεκινά (και συνεχίζεται, και στηρίζεται, και τελειώνει) με τον Ανδρέα Τσουρή. Πόσο μοιάζει στην πρώτη του εμφάνιση με τον φίλο και δάσκαλό του Ανδρέα Μούστρα! Έχει γράψει όλους τους στίχους, έχει ντύσει το έργο, στην ουσία ντουμπλάροντας την υπόθεση, από παππούς του αγοριού, εκείνου με πριαπισμό, γίνεται ποιητάρης-αφηγητής. Βέβαια, υπάρχει και ακόμα ένα στοιχείο εμπλουτισμού, οι μουσικοί Μιχάλης Χατζημιχαήλ και Σάββας Στεφάνου. Γιατί ο σκηνοθέτης Κώστας Δημητρίου ένιωθε την ανάγκη τόσο πια

εμπλουτισμού της υπόθεσης; Γιατί ονομάζει την παράστασή του «μια κυπριακή μουσική κωμωδία» και δεν προβάλλει το σατιρικό στοιχείο; Γιατί εκείνο το ΓΕΣΥ απασχολεί τον συγγραφέα και επομένως και μας ελάχιστα; το κύριο θέμα και πρωτίτως το κύριο θέαμα είναι ο πριαπισμός. Για να μην κάνω κατάχρηση του όρου, θα δανειστώ ένα στίχο από τα πολλά του Τσουρή «Η πράματη του ρόκολου ήταν της ευλογίας». Πρώτη φορά αντικρίζουμε την πράματη όταν ο ρόκλος γεννιέται, είναι μεγάλη και πλαστική, όπως και η κρύκλα που παριστάνει το νεογέννητο. Η ομάδα των συμπέθερων (Τσουρής, Μιχάλης Μουστάκας, Ζωή Κυπριανού, Έλενα Ευσταθίου) μαζί με τη μαμμού Ερμίνα Κυριαζή το παίρνουν πατριωτικά, αισθάνονται άνετα και ευχάριστα, απολαμβάνουν την κυπριακή διάλεκτο και εκμεταλλεύονται κωμικά την κατάσταση, όσο σηκώνει... Ο χρόνος περνά, οι παππούδες συμπαθητικά γερνάνε, το παιδί μεγαλώνει και παίρνει ανθρώπινη μορφή, το ΓΕΣΥ, όπως αναφέρεται κατά καιρούς, δεν ολοκληρώνεται (φορέας αυτής της γραμμής στην υπόθεση ο Γιατρός του Αλέξανδρου Παρίση). Η δεύτερη συμπεθερική τετράδα αφήνει πίσω τις παραδοσιακές κωμικές μεθόδους των παππούδων και προχωρεί

προς πιο έντονα κωμικά σχέδια (Μάρα Κωνσταντίνου, Ανδρέας Τσέλεπος, Άννα Γιαγκιώζη, Θανάσης Δρακόπουλος). Η υπόθεση με φυσικό τρόπο κορυφώνεται όταν το παιδί φτάνει σε ηλικία γάμου. Το ευρύχωρο και άνετο σκηνικό του Στέφανου Αθηνάϊτη συμπληρώνεται με το επίσης δικό του ευρύχωρο και άνετο κοστούμι του Νεοκλή Νεοκλέους. Το νεαρό ζευγάρι (Ν. Νεοκλέους-Νιόβη Χαραλάμπους) με ολοκληρωμένη την κωμική αισθητική χάριν στην υπερμεγέθυνση των φυσικών τους προσόντων προσπαθεί στη δεύτερη πράξη να ενωθεί και τελικά τα καταφέρνει. Από την πρώτη σειρά που καθόμουν κάπου χανόταν η μαγεία των αλλαγών της διάθεσης του Αντρίκου του Νεοκλή Νεοκλέους, επειδή φαινόταν ο μηχανισμός ανέλκυσης, καθώς και η διάθεση του ηθοποιού να είναι κάπως εκτός της παράστασης και να χαμογελά στο κοινό εκτός ρόλου.

Το κοινό πέρασε πολύ καλά, όπως το υποσχέθηκε και το κανόνισε ο σκηνοθέτης της παράστασης Κώστας Δημητρίου. Ελπίζω η σίγουρη επισπρακτική επιτυχία της παραγωγής να μην ιδωθεί από το Ινστιτούτο Πολιτισμού του ΔΗΣΥ ως περαιτέρω προσπάθεια αφελληνισμού, υποκινούμενη από τους γνωστούς νεοκυπριακούς κύκλους.